

Una sortida per la carretera de les Aigües

Avui és diumenge, m'acabo de llevar, són les nou del matí i fa un dia preciós.

El meu cap i el meu cor em diuen:

“Surt a passejar per la carretera de les Aigües!”

Em poso roba còmoda i les espadenyes i surto de casa.

Pujo caminant per l'avinguda Tibidabo, fins al tramvia Blau. Com és possible que en tan poc tram sigui tot tan diferent? Surto de casa i està ple de cotxes i semàfors. Camino una mica i arribo a dalt de tot.

Quina sensació de pau i tranquil·litat! Vaig caminant i sento com vaig recarregant piles.

Això és una sensació que, amb paraules, no es pot explicar, però sí que es pot recomanar. Perquè la satisfacció que produeix mirar el mar, els arbres, els ocells no té preu.

Vas caminant i trobes els nens amb els seus pares corrent amb bicicleta, nois i noies que van caminant i gaudint de les vistes que ens ofereix la carretera de les Aigües i penses:

“Quina preciositat! Vindria cada dia!”